

Sygn. akt I PK 231/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa G. G.
przeciwko Szkole Podstawowej im. [...] w D.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 lutego 2016 r., sygn. akt VII Pa (...) Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa G. G. przeciwko Szkole Podstawowej im. [...] w D. o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy – uwzględnił apelację pozwanej i zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w C. z 16 czerwca 2015 r., sygn. akt IV P (...) w ten sposób, że oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej zwrot kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy uznał, że wbrew ustaleniom Sądu pierwszej instancji, powód nie był w ogóle pracownikiem upoważnionym do reprezentacji organizacji

związkowej wobec pracodawcy, a zatem nie był objęty szczególną ochroną, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1881), bowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby podjęto uchwałę upoważniającą powoda do reprezentowania związku zawodowego wobec pracodawcy albo w jakikolwiek inny sposób wskazano zakres reprezentacji, jak również sam powód nie powoływał się w kontaktach z pracodawcą na fakt reprezentowania związku zawodowego.

Ponadto przeprowadzone przez Sąd odwoławczy postępowanie dowodowe nie tylko wykazało, że niedokonano wyboru powoda na społecznego inspektora pracy, ale także, że funkcję tę sprawowała w zakładzie pracy, w którym pracował powód G. M., a U. K. wiceprzewodniczący zarządu oddziału ZNP w T. była przeszkolona na społecznego inspektora pracy. Wskazuje to, w ocenie Sądu Okręgowego na brak potrzeby szkolenia kolejnego przedstawiciela tego samego związku zawodowego do pełnienia tej funkcji. Stwierdzić zatem należało, że powód nie pełnił u strony pozwanej funkcji społecznego inspektora pracy, z która związana jest szczególna ochrona trwałości stosunku pracy przewidziana w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1983 r. o społecznej inspekcji pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 567).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną powód w całości. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne odnośnie formy w jakiej ma być udzielone wskazane w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych upoważnienie do reprezentowania organizacji związkowej wobec pracodawcy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1

k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Skarżący nie wykazał, aby w sprawie rzeczywiście zachodziły podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, sformułowane w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne nie uzasadnia jej przyjęcia do rozpoznania, bowiem nie zostało ono należycie uzasadnione i nie ma ono związku ze stanem faktycznym niniejszej sprawy.

Należy zauważyć, że podstawą do oddalenia powództwa nie było to, że Sąd Okręgowy uznał, że upoważnienie do reprezentowania związku zawodowego zostało udzielone powodowi w niewłaściwej formie, bowiem wymagana jest jakaś forma szczególna. Sąd odwoławczy, powołując się na bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazał wymogi jakie judykatura stawia przed stroną związkową, aby można było uznać, że pracownik został skutecznie objęty ochroną związkową. Sąd ten nie przesądzał jednak, że w przedmiotowej sprawie nie została zachowana forma stosownego upoważnienia, a to dlatego, że jak ustalił Sąd Okręgowy, żadnego upoważnienia do reprezentowania organizacji związkowej powód nie miał.

Godzi się przy tym dostrzec, że Sąd Okręgowy nie ograniczył się przy dokonywaniu tych ustaleń jedynie do stwierdzenia braku stosownej uchwały

odpowiednich organów organizacji związkowej ale również zbadał inne przesłanki, z których można by było wywnioskować fakt upoważnienia skarżącego do reprezentowania związku zawodowego w kontaktach z pracodawcą. Sąd wziął przy tym pod uwagę również działalność samego powoda podejmowaną w zakładzie pracy, w której nie powoływał się on na fakt reprezentacji związku zawodowego.

W tej sytuacji należy uznać, że sformułowane zagadnienie prawne nie ma związku z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, stanowi jedynie polemikę z ustaleniami Sądu Okręgowego i nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.